

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2016, čj. 29 A 42/2016 – 25, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 7. 2016, čj. 62 A 89/2016 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal žalobu proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2016, čj. 29 A 42/2016 – 25, kterým byla odmítnuta žaloba proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016, čj. 5 As 197/2015 – 32.

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 7. 2016, čj. 62 A 89/2016 – 27 (dále jen „napadené usnesení“), žalobu odmítl s poukazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dovedil, že žaloba nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu, ale proti rozhodnutí soudu vydanému podle soudního řádu správního, tedy mimo rámec § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proti němu se nelze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti napadenému usnesení včas podanou kasační stížností. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v rozporu s podanou žalobou předseda senátu krajského soudu v záhlaví napadeného usnesení zaměnil označení žalovaného a předmět žaloby. Namísto „ČESKÁ REPUBLIKA-Krajský soud v Brně, zastoupený předsedkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou, se sídlem Brno, Rooseveltova 16, o žalobě proti usnesení ČR-Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 42/2016-25 ze dne 8. července 2016,...“ označil

krajský soud za žalovaného „*Krajský soud v Brně*“ a podání stěžovatele jako „*žaloba proti usnesení Krajského soudu v Brně*“. Žaloba nebyla projednána při „*veřejném zasedání*“, přes to, že stěžovatel nesouhlasil s jejím projednáním bez nařízení jednání. Krajský soud nesprávně kvalifikoval podání stěžovatele jako žalobu proti rozhodnutí soudu, i když je z jeho obsahu zřejmé, že se jednalo o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

[5] Stěžovatel brojil proti napadenému usnesení také námitkou, že ve věci před krajským soudem nejednal zákonný soudce. Předseda senátu JUDr. David Raus, Ph.D, podle stěžovatele „*zneužívá svých pravomocí v tajných soudech tím, že úmyslně a svévolně překrucuje zákony*“. Ve výroku napadeného usnesení nesprávně použil slovo „*žaloba*“, namísto „*návrh*“, jak je uvedeno v § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Výroku napadeného usnesení proto neodpovídalo jeho odůvodnění, v němž bylo použito právě slovo „*návrh*“. Stěžovatel také spatřoval v postupu předsedy senátu krajského soudu „*zneužití moci a pravomoci úřední osoby*“, jelikož si „*svévolně určil procesní postup, který je objektivně v rozporu se zákony ČR*“. Nesouhlasil s vypořádáním námítky podjatosti soudců, kteří vydali usnesení, jež bylo předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem, ani s vyřízením podnětu k zahájení kárného řízení s těmito soudci. Namítal také, že předseda senátu krajského soudu JUDr. David Raus, Ph.D nevyčkal na doplnění žaloby a pochybil i v tom, že stěžovatele nesprávně poučil o možnosti podat proti napadenému usnesení kasační stížnost, ačkoliv v daném případě „*nelze podat kasační stížnost, ale pouze odvolání*“. Stěžovatel nakonec namítl podjatost všech členů senátu krajského soudu, kteří ve věci rozhodovali, a současně podal podnět k zahájení kárného řízení s těmito soudci.

[6] Napadené usnesení krajského soudu označil stěžovatel z výše uvedených důvodů za „*subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR*“. Stěžovatel závěrem vyslovil žádost o nařízení jednání ve věci.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu kasační stížnosti stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedené u soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „*správní žaloby*“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „*zjevně neúspěšné návrhy*“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími „*správními žalobami*“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „*bludný kruh*“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, čj. 2 As 162/2014 – 42, „*z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je*

zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“

[9] V nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „*správní žalobu*“ proti soudnímu rozhodnutí. Stěžovatel v ní však neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu o nepřipustnosti žaloby. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 48. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Lze odkázat také na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 – 74 (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[11] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci. V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a kasačním soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, čj. 8 As 89/2015 – 19; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12). Předestřený postup je však vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup jeví jako úplně neefektivní, a současně je zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. Tak je tomu i v projednávané věci.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s. K rozhodnutí o věci nebylo třeba nařizovat jednání ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] Uplatněnou námitku podjatosti soudců krajského soudu, kteří ve věci rozhodovali, posoudil Nejvyšší správní soud jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. I pokud by stěžovatel zamýšlel předmětnou námitkou uplatnit námitku zmatečnosti řízení před krajským soudem, nemohla by být úspěšná. Podjatost soudce totiž nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem, což je stěžovateli známo i z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, čj. Nao 232/2014 – 18, ze dne 19. 6. 2014, čj. Nao 239/2014 – 28, ze dne 27. 11. 2013, čj. Nao 90/2013 – 43, ze dne 31. 10. 2013, čj. Nao 55/2013 – 54 nebo ze dne 21. 10. 2014, čj. 8 As 136/2014 – 67).

[14] Co se týče podnětu k zahájení kárného řízení se soudci krajského soudu, kteří ve věci rozhodovali, Nejvyšší správní soud doplňuje, že v daném případě nemá pravomoc činit v tomto směru opatření (srov. § 4 a § 12 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud je sice i kárným soudem podle § 3 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), kárné senáty tohoto soudu však rozhodují až o kárných návrzích podaných kárnými navrhovateli. Tím stěžovatel není. Návrh na zahájení kárného řízení jsou oprávněny podat pouze osoby taxativně vyjmenované v § 3 odst. 2 téhož zákona. Proti soudci soudu nižšího stupně jednájícího ve věcech patřících do pravomoci soudů, v nichž je Nejvyšší správní soud vrcholným soudním orgánem, je návrh na zahájení kárného řízení oprávněn podat i předseda Nejvyššího správního soudu. Kárným navrhovatelem ve věci kárné odpovědnosti soudce krajského soudu je však v první řadě předseda daného krajského soudu. Má-li proto stěžovatel za to, že se v jeho věci soudci krajského soudu svým jednáním dopustili kárného provinění, je třeba především uplatnit podnět u předsedy Krajského soudu v Brně, který je v tom případě kompetentní k dalšímu postupu.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu